

(2)
ORATIONES

CORAM OVETENSI ACADEMIAE

SENATU HABITAE X. KALEND. MAIAS

ANN. M. DCC. XCV.

PRO PUBLICA INAUGURATIONE

LICENTIAT. ET DOCT. IN SACRA THEOLOGIA

R. P. M. F. DIDACI CAMAÑ

RIVADENEIRA, ALIAS CADIZ,

*Strictissimae Capuccinorum Familiae
Provinciae Baeticanae, Concionatoris
Apostolici in Universâ Hispaniâ, cuius
mirabilem doctrinam et communiter
perillustris haec Civitas, et pre-
cipuè celebris Academia jucundè
degustarunt.*

SUMPTIBUS EJUSDEM REGIAE UNIVERSITATIS

TYPIS MANDATAE.

OVETI : EX TYPOGRAPHIA D. FRANCISCI

DIAZ PEDREGAL.

ANNO M. DCC. XCVI.

OPUSCULUM

ACADEMIAE

ANNO MDCCLXXV

ANNO MDCCLXXV

INSTITUTIONE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

ACADEMIAE

GR
DO
LO

R
O

D
C
G
C

D

ORATIO

GRATULARORIA , SIMULQUE LAUDATORIA PRO
DOCTORALI LAUREA , QUA IN SACRA THEO-
LOGIAE FACULTATE SOLEMNITER CONDECO-
RATUS EST Á REGIA UNIVERSITATE
OVETENSI ADMODUM

*R. P. F. DIDACUS JOSEPHUS GADITANUS,
Ordinis Minorum Capuccinorum Baeticae
Provintiae alumnus , ac Missionarius
Apostolicus , extempló recitata
á Patrono*

D. DOCT. D. IOANNE MENDEZ Á VIGO ,
Capitulari , atque Archidiacono de
Gordón Sanctae Ecclesiae Cathedralis
Ovetensis dignitate ; necnon eiusdem
Universitatis , et facultatis ,
Decano ,

Die xxii. Aprilis , Anni Dñi. MDCCXCV.

ATULABORIA, SIMULQUE LAUDATORIA PRO

CTORALI LAUREA, QUA IN SACRA THEO-

SCIA FACULTATE SOLEMNITER CONDECO-

CTOR EST A REGIA UNIVERSITATE

ADMODUM

JOSEPHUS GADIANUS

DE SACRA THEOLOGIA

DE MISSIONARIIS

RECTORIS

D. JOHANNES MENDIZ A VICO

RECTORIS

RECTORIS

RECTORIS

RECTORIS

RECTORIS

RECTORIS

RECTORIS

tris
mi
ut
hun
fide
tem
Eva
bus
dec
nov
in
cor
ind
ti s
clar
fili

LEva in circuitu oculos tuos (Perillus-
tris Academia ,) et vide : omnes isti ornatissi-
mi spectatores , qui huc , illucque te circinant ,
ut primum sonitus ad aures eorum pervenit
hunc praeclarum , veréque apostolicum virum ,
fidelem Sacrae Scripturae interpretem , arden-
tem verbi divini lucernam , ferventem sancti
Evangelii praeconem , á Deo missum genti-
bus nostris evangelizare , doctorali laurea con-
decorandum fore , ad iucundam tantae rei
novitatem magna cum animi voluptate , quàm
in pectore continere non possunt , ingenti
cordis laetitia , quàmque hilares vultus satis
indicant , gaudentes , et exultantes , congrega-
ti sunt , venerunt tibi .

Tibi , ut gratulentur , quia hodié in hoc
clarissimo herôe natus , et datus est inclytus
filius : tibi , iterum , quia si gloria Patris est
fi-

filius sapiens, hic in sapientia praesignis, in virtute praeclarus, in sana doctrina conspicuus, in sacrarum litterarum scientia praecellens, in caeteris animi dotibus praestantior, et quanta gloria, fama, laude, quantoque honore, dignam te efficiet?

Profecto, amplissima Universitas, ab hodierno die, in quo non sine Numinis providentia in gremio tuo laetissima excipis hunc procerum virum, capuccinae familiae admirandum sydus, miro omnium vestrum consensu, concordi totius civitatis plausu, festivo cuncti populi gaudio; et quod mirabilius, est innocenti puerorum acclamatione, ex quo multa fausta, feliciaque ominor, omnes litterariae Academiae emulae tui erunt, uti olim Carthago aemula fuit antiquae Romae.

Et sicuti memorandum, venerandumque nomen PATRIS CADID digne resonat per omnes civitates; et populos regionis nostrae, et plus ultra, per quos transivit praedicans regnum Dei; quibusque verbo Divino illuminavit, exemplo vitae aedificavit, luce doctrinae suae noctem erroris fugavit, tenebrasque ignorantiae pepulit; sic fama tua exiet in finem

orbis terrae , et beatam te dicent , et benedicent , omnes gentes ; etenim illum , multo dignandum honore , doctorali laurea condecoras ; atque in praedilectum filium adoptas.

Et meritó quidem praedilectionis honore inter omnes filios tuos illum praefers propter eximias animi dotes , praeclaras virtutes , coelestiaque dona , quae in ipso effulgent. Sapientia enim eius omnibus nota est , tanquam desuper data , (Prov. c. 2. v. 6.) insuper et Prudentia , qua et vitam , actionesque proprias in aedificatione regit , et dirigit ; et in publicis concionibus , testimoniis ex scripturis sacris , traditione divina , sanctorumque Patrum doctrina , desumptis , audientium corda emollit , et movet , ut á via pessima recedant , et in semitam rectam se convertant ; simulque agnoscant , quae saluti aeternae prodesse , et obesse queunt ; in quo elúcet mirifica eius scientia.

Necnon et iustitia , vi cuius semper in mente habet , quod á lege praescribitur , semperque intendit , quod ipsi consonat , tanquam qui habet legem Dei in medio cordis sui : (Psalm. 39. v. 9. et 10.) id circo continúe

scruc-

scructans quae sit voluntas Dei, non prohibet, ut labia sua iustitiam, legem, et mandata divina haut mora annuntient. Cumque virtuti iustitiae sint adiunctae, et finitimae Religio, pietas, observantia, obedientia, veritas, gratia, seu gratitudo, amicitia, et affabilitas, ut docent Theologi, quis non expertus est omnes praedictas virtutes in hoc apostolico viro fulgere, radiosque carum emittere? Nullus sané, nisi qui non vidit, nec audivit, nec alloquutus est illum.

Iustitiae etiam comes est fortitudo: virtus equidem valde necessaria his, qui ministerio apostolico insudant: ideo confortatus in Domino hic Christi fortis Athleta, et in potentia virtutis eius (Ephaes. c. 6. v. 10.) induit hanc virtutem, tanquam armaturam Dei, ut possit stare adversus insidias Diaboli, (v. 11.) Libertinorum stolidi convitia, maledicentium cruentos morsus, verbum Dei blasphemantium aspidinas linguas, Philosophorum huius temporis dolosam doctrinam; omnibus resistens, (v. 13.) verbo, exemplo, virtute, et sapientia sua, in tempore difficili, et periculoso, quale est praesens, ut semen verbi divini mul-

tum fructum afferat; et in omnibus perfectus, constanti, fortisque animo, inter hostiles incursus immobilis haeret, ceu rupes inter aestuantes fluctus immota manet, ut aiebat Mantuanus

*Ille, velut rupes, vastum quae prodit in aequor,
obvia ventorum furis, ex postaque vento,
vim cunctam, atque minas perfert coelique, marisque
Ipsa immota manet. Virg. 10. Aeneid.*

Temperantia etiam in illo eminent, non solum quatenus ad legum divinarum, et humanarum praescriptum operationes, et appetitiones coeret; verum etiam prout iuxta divinam, et rectam rationem in usu rerum, quae dilectationem sensuum pariunt, appetitum cohibet: talis in eo est parsimonia, ut corpore, inedia, cilicio, et chamcunia, in servitute spiritus redacto, quando reficiendi animus est, non prius est cupido, quam necessitas; et cibus plerumque obvius non delicias ministrat; sed mortem potius arcet; atque ita tenuis, et vilis, ut vires ad suum operosum ministerium non deficient.

De humilitate autem ejus quid dicam

vobis? Oculi vestri nuper testes fuere abiectio-
nis, et submissionis, quibus hic magnus vir
erat immersus, dum solemni pompa, iuxta
memorandam consuetudinem nostrae regiae
Academiae in collatione Doctoratus laudabili-
ter servatam, in medio vestrum Civitatem
circumibat immensa turba circumdatus ad rei
novitatem congregata, ut viderent hoc volu-
pe spectaculum, veré omnibus concinnum,
ipsi soli tormentum, crux, et martyrium prop-
ter laudes, quibus fora, et compita reson-
bant, illumque omnes gentes superexalta-
bant, exultantibus etiam infantibus in ulnis
maternis portatis, ut saltem transiens obum-
braret eos, quae quidem cunctis ténera actio
in mentem spectantium iucundé revocavit,
quod de Divo Petro testatur Scriptura Sacra;
quo transeunte eiciebant infirmos in plateas,
ut umbra illius obumbraret quemquam illorum
(Act. c. 5. v. 5.) Atque ita laudem huius cla-
rissimi viri ex ore infantium, et lactentium
perficere voluit Deus; cuius est proprium pue-
rorum linguas ad maiorem sui gloriam disser-
tas facere, sicut clamantes in templo pueri He-
braeorum testimonium perhibuerunt de Christo
Domino.

Sedenim : Quid immoror humilitatem huius praestantissimi viri commendando ? Cum nunc, nunc, vos omnes conspiciatis caput suum prae magna sui laudabili confusione usque ad terram demissum nollens in conspectu vestri, nec oculos ad coelum levare. ; Proh Deus ! Quam verum est, quod humilia respicis, (Psalm. 112. v. 6. et 137. v. 6.) et humiles exaltas (Est. c. 11. v. 11., et Luc. c. 1. v. 52.) uti in hoc aequé humili, ac sapiente, magno Magistro, ad summum honoris culmen elevato, iam iam videbimus. Quibus, et aliis praecclaris virtutibus, donis, et gratiis munitus, équidem dicere quimus, quod est contra Libertinos validissimum propugnaculum, adversus Cabalistas acies ordinata, in ignorantiae tenebras micantissimum iubar, adversum haereticorum errores fortissima incus, in defensione Sanctae Romanae Ecclesiae murus undequaque inexpugnabilis, Lapis lydius veritatem ab errore discernens.

Haec, et plurima alia nobis nunciaverat fama, antequam ad terram nostram advenisset ; ast nunc, quia vidimus, et probavimus, in veritate dicere possumus, quód Regina Saba

ad Regem Salomonem, novum mirata prodigium : verus est sermo , quem audivimus , in terra nostra super sermonibus tuis , et super sapientia tua , et vidimus oculis nostris , et probavimus , quod media pars nobis nunciata non fuerit : maior est sapientia , et opera tua , quam rumor , quem audivimus. (lib. 3. Reg. c. 10. v. 6. et 7.)

Vos omnes , nobilissimi spectatores , oculis vestris vidistis multitudinem , cui propé deerat numerus ex proceribus , sapientibus , divitibus , pauperibus , ruricolis , atque ex omnibus gentibus , é vicis , oppidisque remotioribus sancta aemulatione properantibus , ut illum audirent viderent , et fimbriam vestimenti tangerent ; exemplo praecuntibus magna cum totius populi aedificatione , imprimis nostro illustrissimo Praesule , qui quotidie vesperé , et mané primus erat in accessu ut illum exaudiret , et ultimus in recessu ; ad eiusque exemplar doctissimis Patribus trium huius civitatis Communitatum Benedictinae , Dominicae et Seraphicae , aliisque exteris religiosissimis Magistris , fama tanti viri alectis.

Vos omnes auribus vestris audistis colloquia
igni-

ignita cum Christo crucifixo é suggestu habita,
ardenti charitatè in meditatione succensa, di-
vinoque amore in oratione inflamata. Vos om-
nes intuiti, et fortè experti estis lachrymarum
rivulos per genas audientium currentes, vul-
tum, et ora cunctorum rigantes, quae cum
nivibus Austro solutis comparare queunt, ut
Naso canebat.

*Exemploque nivis, quam mollit aequatus Auster.
Gutta per altonitas ibat oborta genas.*
(Ovid. 2. de Pont.)

Quod nullus mirari debet, cum pectora,
licet saxea emolliret vox illa sonora, et blan-
da dulcedinem, et suavitatem redolens, et
spirans; proindeque in tabulis cordis Austurum
perpetuò inscripta, intimis suis visceribus aeter-
num usque infixata, auribusque eorum assidue
resonans, et praedicans.

Omnia haec nonné sunt argumenta illius
supernae gratiae per Spiritum Sanctum diffu-
sae in cordibus iustorum, quae fantur Dei mag-
nalia, et verbo doctrinae suae ignem mittunt
in terram, et accendunt pectora frigida, et
tepida? Num ignea illa colloquia, motiones-
que

que in cordibus audientium excitatae manifestam faciunt fervidam charitatem erga Deum, et proximum, per quam anima, unde emanant, manet inflamata? ; Annum omnia praedicta parefaciunt charismata, dona, et gratias, desuper datas, quibus hic apostolicus vir praeventus est, ut ministerium suum dignè adimpleret?

; Quis hoc in dubium revocabit? Apprimè si attentè expendatur, quod coelesti sollicitudine, aestuanteque cura se praeparaverit, ut praedictis donis, et gratiis dignus effici mereretur. Arrepto enim vitae saevioris instituto in ordine Capuccinorum rigidioris austeritatis, strictiorisque observantiae, antequàm apostolicum ministerium exercere decreverit, totum se Domino tradidit, et alta mente Dei legem noctes, diesque revolvens omni corde suo praesentire optabat, et enixè exorabat, quid de eo vellet Dominus facere: et superna luce illustratus, praesciens, divinitus vocari ad vitia peccatorum extirpanda, errantes in rectam semitam revocandos, multa, gravia, longaque taedia laborum pro salute animarum perferenda, charitate divina fragrans, amoreque

Dei

Dei
su in
curre
et sa
nim
ter
Cru
catis
cun
lucra
dis
non
bis
que
pess
titia
solid
I I.
ad
tis
rem
apic
loqu
rum

Dei , et proximi aestuans , ab ineunte ingressu in laudatum ordinem , exultavit ut gigas ad currendam viam aevangelicae praedicationis ; et saeva frigora patiens , gravibus non cedens nimbis , duros labores subiens , nulli constanter indulgens , noctes insopitus ante Christum Crucifixum transiens , se in hostiam pro peccatis offerens , salute fracta , infirmitatibus circúndatus , torus insúdat in animabus Christo lucrandis , á caenoque peccatorum abstergendis absque ulla requie , nulla interiecta mora , non cessans die , ac nocte , ut Apostoli verbis utar (Act. c. 20. v. 31.) monens unumquemque , ut á seductoribus caveat , á via pessima recedat , et Deum in veritate , et iustitia quaerat. Haec instantia eius quotidiana sollicitudo omnium animarum. (Corinth. 2. c. 11. v. 28.)

¿ Quis ergo enumerare poterit peccatores ad poenitentiam conversos , impios ad veritatis cognitionem réduces , Catholicos ad meliorem frugem adductos , iustos ad perfectionis apicem excitatos fervore , zelo , et spiritu , qui loquitur ? Nullus sané ; quia omnium numerum solus Deus scit. Verum , quo feror de hoc
Chris-

Christi Athleta alloquendo, laudibus cumulan-
do, ingentia praeclaraque eius spiritualia fac-
ta commendando? Cum iam aliquem auribus
meis insusurrantem audio, alta petis Phaeton,
Sileam ergo: etenim

*Nec mala voce mea poterunt tua cuncta referr
ora licet tribuas multiplicata mihi.*

Attamen, pace tua mihi semper admo-
dum venerande, atque apostolice vir, colen-
dissimeque Magister: siquidem scimus, quod
omnes partes tui sacri ministerii dignè, et lau-
dabiliter imples, unam à te petam, et nomi-
ne istius Sapientum Congressus hanc requiram,
id nimirum, quod Apostolus Paulus ad Ti-
motheum adhortabatur (Epist. 2. c. 4. v. 2.
3. et 4.) fortasse praesagens tempora, et mo-
res, qui omnibus nunc patefiunt: ad Timo-
theum sic loquebatur Apostolus; *praedica ver-
bum, insta opportunè, importunè, argue, obse-
ra, increpa in omni patientia, et doctrina; erit
enim tempus, cum sanam doctrinam non sustine-
bunt, sed ad sua desideria coacervabunt sibi Ma-
gistros prurientes auribus, et à veritate quidem
auditum avertent, ad fabulas autem converientur.*

Num

Num tempus, in quo vivimus, et mores, quos perspicimus, praesentiret Apostolus, et de his allocutus fuerit, vos videritis, Catholici audientes: insta igitur, dignissime Dei Minister, opportuné, importuné, argue, obse-
 cra, increpa, illam vafra, amictamque do-
 losis illecebris Philosophiam hac nostra aetate
 inter libertinos turpitér grassantem, per caba-
 listas procaciter serpentem, contra regias, po-
 testates atrocitér insidias tendentem, populos,
 civitates, regnaque caeca ferocitate subverten-
 tem, subditos ab obedientia principum sce-
 lesté avertentem, praetextu falsae libertatis,
 chimericae aequalitatis, perfidaeque indepen-
 dentiae, pacem publicam de medio tollentem,
 patres adversus filios, filiosque in patres impié
 obarmantem, omni religione gentes dementér
 spoliantem, sanguinolentis manibus reges sa-
 crilegé iugulantem, innocentique sanguine
 universam terram irrigantem.

Contra omnia praedicta, horribiliaque
 monstra, fontem, et radicem, unde haec de-
 liramenta púllulant, irrequietum bellum sapien-
 tia, zelo, et doctrina tua perpetuó facere,
 tibi gloriosum erit, ut ita luceat lux tua co-

ram hominibus; et videant omnes praeclaram doctrinam tuam, et glorificent Deum Tri- num, et Unum, qui tali inexpugnabile mu- nimentum hoc lamentabili aevo contra inimi- cos fidei, et religionis, impiosque mores, in Ecclesia posuit; ceu in anteactis saeculis adver- sus haereticorum, impiorumque errores, sanctis- simos, et doctissimos viros, tanquam invicta propugnacula erexit, uti Augustinum contra Pe- lagianos, Athanasium adversus Arianos, Hie- ronimum in Rufinum, Cirilum Alexandrinum adversum Nestorianos, et contra Valentinia- nos, Sabellianos, Montanistas, innumerasque alias pestes, Epiphanium.

Iam ergo cum sapientia, et virtus praeci- pua sint Doctoris laurea, si quem ad supre- mos Theologiae gradus, et honores erigendum hinc sincera virtus, illinc germana sapientia, coronare debet: Nam si fulgore sapientiae non praeluceat, quisquis est sapientiae infulis inaugurandus, non erit sapientiae monumen- tum, sed sepulcrum; sub illo tanquam sub vasta mole tumultata iacebit sapientia; exorna- taque non eminebit; Item nisi virtutis facibus refulgeat, quisquis sapientiae involvat in co-

sonam, fumosam mundo sapientiam vendita-
bit, non fructuosam: Igitur cum omnes nos,
clarissime vir, sapientiae, et virtutis tuae tes-
tes simus, non auriti, sed oculati; neque enim
nobis opus est ad tuam sapientiam, et pro-
bitatem testandam externos homines consule-
re, ex nobis certé didicimus, quod de te veris-
sime dicimus; etenim licet parum temporis sit,
ex quo te novimus, tamen ad praeclaras tuas
animi dotes testandas quam longissimum, no-
mine huius regiae Academiae solemnibus te in-
auguror Theologici Doctoratus ornamentis.

* Pileum tibi trado, et capiti impono in-
morem diadématis, quo sapientissimus hic se-
natus coronat conspicua merita tua; albis fim-
briis lemniscatum, tui indicem candoris, et puri-
tatis, quibus Doctor Theologus eminere debet.
Annulum tibi induo in digitos, perfecta specie
figuratum, tuae symbolum virtutis, et probita-
tis. Librum tibi offero in manum, sapientiae
thesaurum, singulare tuae doctrinae, et sapien-
tiae, monumentum.

Et quia in quocumque sodalitia, seu com-
mu-

---

* *Signis Doctoratus condecoratur.*

munitate optimum bonum , summaque felicitas est , ut omnibus una sit mens , cor unum et anima una , ne a more academico recedamus , in pignus amoris , qui nos erga te toto pectore urget , accipe amplexum ; et retribue nobis , in testimonium , quod in mente , corde , et anima tua semper erimus ; tecumque in aeternum permanebimus : simulque te deprecor , vehementerque obtestor , ut preces , et vota in Coelum dirigas , ut amor , charitas , pax , et concordia inter nos perpetuó maneant , nunquamque deficient.

Pro coronide huius solemnis, Academicaeque actionis , sede in medio Doctorum , non ut illos audias , et interrogas ; non enim interrogare , et audire , opus est illi super cuius sapientia , doctrina , prudentia , et responsis , omnes admirati sunt ; enim veró , ut sedes tua in hoc regio athenéo signata servetur , ad memoriamque posteritatis expressa relinquatur , in gloriam , et honorem nostrae Academiae.

Verúm quia iam te video , dignissime Doctor , atque Magister , ad supremum honoris apicem evectum , doctorali flosculo micantem , in hoc nobilissimum corpus cooptatum , ac a

tam

tam claro Minervae senatu condecoratum, tibi gratulor : nam cum premium, et honos, eó sint pretiosiora, quó elargiens praeclarior ; eó aestimabiliora, quo sapientior ; eó iucundiora, quó benevolentior ; et quam preciosus erit honor, qui á tam inclyto largitore proficiscitur ? ; Quam aestimabilis, qui á tam sapiente, et prudente coetu impertitur ? ; Quam iucundus, qui á tam benevolo congressu tribuitur ? Recte Nasone aiente

Sic acceptissima semper

Munera sunt, autor, quae preciosa facit.

Ovid. apud Erasm.

Gratulor etiam Seraphicae Capuccinorum familiae : quia talem Christi operarium zelo apostolico praeditum, coelestibus donis fulgentem, scientia Sanctorum supereminentem, sacra, humanaque eruditione pollentem, supra gregem Domini ardenti charitate assidue, et fructuose vigilantem, in sinu suo procreavit, in lucemque edidit, ut radios sapientiae, doctrinae, et virtutis suae per totum regnum diffunderet. Quae etsi, uti oliva fructifera, et vitis abundans, unde tot bona in christianam

rem-

republicam emanant, plurimos in dies generet filios in ministerio apostolico usque insudantes, hunc maximé non agnoscere nequit tanquam gaudium suum, et coronam: nam si divinus ille gentium Doctor Paulus (Philip. c. 4. v. 1.) quos aluit, nutrit, et ad pietatem informavit, gaudium suum vocat, et coronam, et cur illum, cui praedicta Religio animarum salutem anhelanti viam monstravit ad peccatorum conversionem currenti facem praeluxit, ad ministerium apostolicum aspiranti instructionem praebuit; quemque in rebus divinis ad hoc munus digne exercendum aluit et nutrit; cur, inquam, illum gaudium et coronam suam non appellabit? Praesertim cum quicumque ierit, nomen non tantum Jesu Christi in pectore, et ore, sed laudati ordinis secum portabit; illudque honorandum, venerandumque efficiet coram gentibus, et regibus, qui eum evangelizare audierint; quaeque sacram eloquentiam in dicendo, spiritum ignitum in persuadendo, divinamque efficaciam in movendo, experti fuerint.

Demum, ut finem dictis imponam, nimio plus importunus videar tantummodo lo-

quar
hono
perti
spec
tion
atqu
titur
rtere
cont
c. r
posi
zelo
mus
c. r
cano
noc
te s
tific
et
etia
mer
li fr
acte
dec
mer
quar

quar, quod in tanta plurimorum laetitia pro
honore huic inclyto, et apostolico viro im-
pertito, ad me praec omnibus iure, meritoque
spectat gratulari, et in Domino gloriari, ra-
tione conspicui muneris, quod hodie acutum,
atque inopinatum penes illum feliciter mihi sor-
titum est: unde magna, et prospera promi-
tere queo; ast cum inter plurima, quae nos
conturbant, porro unum sit necessarium, (Luc.
c. 10. v. 42.) in hoc tantum spes mea re-
posita est: idcirco in charitate, benevolentia
zeloque tuo, pro peccatoribus, quorum pri-
mus, ut cum Apostolo loquar (1. ad Timoth.
c. 1. v. 15.) ego sum, superum estatione lo-
candis, totus fretus, te valde deprecor, ut me
noctesque, diesque in corde, atque in men-
te serves, et preces Deo effundas, ut hic ius-
tificatus per gratiam, in memoria aeterna sim,
et ab auditione mala nihil timeam: ego
etiam dum lumen vitale viderim, tui non im-
memor unquam ero; et vota mea, etsi glacia-
li frigore astricta, Domino reddam, ut in
aeternum vivas ad Academiae nostrae novum
decus, in tui ordinis praeclarissimum orna-
mentum, atque ad Sanctissimae Trinitatis,
Pa-

Patris, et Filii et Spiritus Sancti maiorem lau-
dem, et gloriam.

DIXI.

O. S. C. S. R. E.

A
á
Or
Ba
In

J. M. J.

ALLOQUUTIO GRATULATORIA
á Fratres Didaco Josepho Gaditano,
Ordinis Minorum S. P. N. S. Francisci
Capuccinorum

Baeticae Provinciae alumno, ac Misionario
Apostolico

habita

in

Regia ; Praeclaraque Ovetensi
Universitate ;

In sollemni , ultronea , atque gratuita
collatione Gradus Lic. et Doct.

IN SACRA THEOLOGIAE FACULTATE.

Die XXII. Mensis Aprilis
Anni Domini M. DCC. XCV.

Oportet autem beneficium ut verè sit,
esse gratuitum. Danti itaque rependi
quidquam gratius ab accipiente non po-
test, quam si gratum habuerit quod gra-
tis accepit. Et haec benevolentia crea-
tur de benevolentia dantis in animo acci-
pientis, beneficio quidem interveniente.
Hac me fateor locupletem: hanc de cor-
de pleno dignam profecto offero remune-
rationem meo benefactori: hanc devotus
immolo sacrificium laudis factori omnium
pro salute mei benefactoris.

S. BERNARD. EPIST. 181.

ANTE OMNIA SANCTISSIMA

SIT TRINITAS LAUDATA.

A Udíte haec omnes Gentes : aúribus percipíte qui habitátis orbem. Quíque terrigenae, et filii hóminum , símul in unum dives , et pauper. (1) Audite universi populi ex omni natione quae sub Coelo est , á mari usque ad mare , et á flumine usque ad terminos orbis terrarum. Audíte inquam , et transeuntes úsque ad nos , vidéte hoc verbum quod factum est, quod Dominus ostendit vobis. Accédite festinantes , et aspicietis , non infantem Deum pósito in praesepio , pannis pauperrimis involutum , atque in medio duorum iacentem animalium , eo ipso tempore quo Sole meridiano clárius fulgebat in Coelo , sua sic spónte humiliatum , ut nos homines deos fáceret factus homo ; sed infimae plebis hómunculum , sicut Cedrus Libani exáltatum , ínter nubes humanae celsitudinis collocantem nidum suúm , et sólitum non emérite magnificentiae suae inter Astra aetherae huius Universitatis immerito

---

(1) *Psal.* 48. v. 2. & 3.

stábilientem. Venite itaque; et vidéte opera Domini, quae posuit prodigia super terram. Nam quómo modo prodigium non erit, quando stulta mundi, et contemptibilia, et ignobilia, et ea quae non sunt elégit Deus, non in transacto tantum, sed etiam in praesenti tempore, quáliter vos ipsi módo cernitis, si me á vobis, ut iustum est, secernitis, ut notam omnibus ubique faceret potentiam suam, et quod potens est, quúm placet illi de lapidibus istis suscitare filios Abrahae? Venite, ut haec intuentes, enárretis postmódum in progenie altera, quae audistis, et vos ipsi vidistis, novum quod fecit Dominus super terram, quod útique aequale á saeculo non est auditum, nec nostra tulerit, nec forté posterior aetas feret. Venite igitur, magnificate Dominum mecum, et exaltemus nomen eius in idipsum, quoniam bonus, quoniam in saeculum misericordia eius, qua me despectum, et novissimum virorum, ipse qui ponit pauperes in sublime, sublimavit in populo, non ut contra paeceptum suum cornu meum extóllam in altum, (1) sed ut demisé de me cogitans, quod suum est laudem, nec mihi tribuam, et quod meum est, ut pote

(1) *Psal.* 74. . . 6.

malum, lugeam semper, atque defleam.

Caeterum; cur extraneos alloquor, et longinquos, dum in medio vestri sum, Doctores amplissimi, praestantissimi Magistri, virique ex omni parte commendatissimi, homines magni virtute, et vestra prudentia praediti, nuntiantes in prophetis dignitatem prophetarum, et imperantes in praesenti populo, et virtute prudentia populis sanctissima verba? In peritia vestra requirentes modos musicos, et narrantes carmina scripturarum. Homines divites in virtute, pulchritudinis studium habentes, (1) quorum nominum laus non immerito, sed minus adhuc condigno universum per orbem miscanti lumine fulget, potiusque ad vos, quam ad illos eloquium meum, licet ignorantiae plenum, omnino dirigi debeat? Non ideo miremini: adhuc enim infantiae inscientiam non dereliqui: stultus valde sum: fateri tamen cogor, ut haec omnia ab his qui procul sunt, et ab his qui prope, ut audirentur, non parum optavi, ut a solis ortu, usque ad occasum laudatissimum fieret nomen Domini ex hoc nunc, et usque in saeculum. Loquar illis, si fandi adfuerit facultas, et Dominum palam

(1) Eccli. 44. à v. 3.

coram omnibus magnificabo, quoniam mirificavit misericordiam suam mihi in Civitate ista munita magno sapientum numero, sapientiaeque domo ornata, cuius rei causa appellari potest Cariath-Sepher, sicut antiqua Dabir, id est, civitas litterarum: (1) ac etiam quia induit me indumento isto honoris, et gloriae, ut sic indutus, ante faciem suam per locos, et civitates praecam parare vias eius ad dandam scientiam salutis plebi eius, in remissionem peccatorum eorum. Loquar et vobis vel unum verbum, vestra si dignatio faverit, et quid ego de vobis sentiam, quidve et vos de me sentire mecum debeatis aliquam ostendam. Benevole auscultate, et modicum sustinete quid insipientiae meae, dum

D. O. M.

Vobisque debitas, etsi non pro merito, refero gratiarum actiones; postquam de nullis meritis meis, deque mea ad tantam gratiam notam innatamque imparilitatem, aliquid, Domino praebente, Deipara opitulante, vobisque pium benigne tribuentibus auditum,

Dixero.

---

(1) *Josue. 15. . 15.*

VOS scitis, Patres, et Domini mei á prima die qua ingressus sum in Urbe hac, qualiter imperitus sermone sum, quia ignarus scientiae. Satis nota est veritas ista, et satis notum quod non est sermo doctus in lingua mea. Vos prudentes estis in Christo, at ego stultus propter Christum, vel verius propter nimiam insipientiam meam: propterea mementote divini illius effati: *Non decent stultum verba composita*: (1) quatenus *os stultorum páscitur imperitia*, (2) et videbitis quod in conspectu vestro tacere potius debeo, quam effari, nam stultissimus sum virorum, et sapientia hominum non est mecum. (3) Fatéri sic non vereor, quia verum fateor. Nunc autem si venero ad vos linguis loquens, (magnis parbulis,) : quid vobis prodero, nisi vobis loquar, aut in revelatione, aut in scientia, aut in prophetia, aut in doctrina? (4) : Numquid bonum in conspectu vestro erit, si hoc ut faciam vel linguam meam magnificando loquar, vel facto osten-

(1) *Prov.* 17.. 7. (2) *Prov.* 15.. 14.(3) *Prov.* 30.. 2. (4) *1. Cor.* 14.. 6.

existimare me quod labia mea à me ipso sunt
 ; Quid stultius ! Cum scriptum sit : *Disperda
 Dominus universa labia dolosa , et linguam mag
 niloquam. Qui dixerunt : linguam nostram mag
 nificabimus : labia nostra à nobis sunt.* (1) Enim
 verò , si verum dicere , ut iustum est , decet
 veritatem dico in Christo , non mentior , tes
 timonium mihi perhibente conscientia mea
 Quod cum ego venissem ad vos , fratres , ve
 ni , (testes vos ipsi estis) non in sublimitate
 sermonis , aut sapientiae , annuntians vobis
 testimonium Christi. Non enim iudicavi me
 scire aliquid inter vos , nisi Jesum-Christum ,
 et hunc crucifixum : et quod ego in infirmi
 tate , et tremore , et timore multo fui apud
 vos : et quod sermo meus , et praedicatio mea
 non in doctis , aut in persuabilibus fuit huma
 nae sapientiae verbis , sed in doctrina spiritus
 spiritualibus , spiritualia comparantes , ut fide
 vestra , vel spiritualis profectus , non sit in sa
 pientia hominum , sed in virtute Dei. (2) Hinc
 fructum vestrum aliud centesimum aliud sexa
 gesimum , aliud trigesimum , (3) quia granum
 verbi cecidit in terram bonam , imbre coelestis

(1) *Psal.* 11. .4 (2) *1. Corint.* 2.
 (3) *Math.* 13. .8.

benedictionis super infusam, ac divinitus foecundatam, ut ita qui seminat gaudeat, simul, et qui metit, laetemurque coram Domino, sicut qui laetantur in messe. Laetabor ego super tantum bonum, sicut qui invenit spolia multa, quia, non utique mei laboris; sed Dei agricultura estis, Dei aedificatio estis. Alii laboraverunt, et ego in labores eorum introivi, vel ad colligendas spicas remanentes, sequens messorum vestigia, velut sollicita Ruth: (1) vel ad congregandum in horrea Domini triticum electorum eius, qualiter servus sui paterfamilias imperavit: vel ad signandum Thau divinae misericordiae frontes virorum gementium, et dolentium super cunctis abominationibus, quae fecerunt sicut Ezechiel propheta de quodam Angelo à Deo in Ierusalem misso luculenter testatur. (2) Laetabor insuper, quia et si non plantavi, rigavi tamen hortum istum deliciarum Domini mei: non autem gloriabor: quatenus neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus. (3) Absit igitur mihi gloriari de his quae nec mea sunt, nec à me. ; Nam quomodo mea, vel

(1) *Ruth.* 2. . 7. (2) *Ezechiel* 9. . 4.

(3) *1. Corint.* 3. . 7.

á me erunt , quae solius Dei sunt , et esse suum ab illo tantum habent ? Habent profecto : nec ab ullo alio haberi quaeunt àdhuc , vel ipsae plantae , quae ut pote mysticae , et rationales in eo qui posuit illas manere oportet ut fructum afferant. Ego , inquit ipse , posui vos ut fructum afferatis , et fructus vester maneat. (1) additque : sicut palmes non potest ferre fructum a semetipso , nisi manserit in vite : sic nec vos , nisi in me manseritis. (2) Ipsae igitur plantae gloriari de fructu suo non valent , quia potissimum á gratia , velut á radice ipse est , et non planta radicem portat , sed radix illam. Ergo si istorum nulus valet tali modo gloriari , satis compertum est , quod si voluero gloriari , insipiens ero , nam gloria mea , seu meritum ad illam nihil est. Ideo gloriari me non oportet , nec expedit quidem , nec omnino decet.

Non utique decet. Nam omne datum optimum , et omne donum perfectum desúrsum est , descendens á Patre luminum. (3) Si ergo ullum inventum est in me , ¿ quid habeo quod non accéperim ? ¿ Si autem accépi , quómodo

(1) *Ioan.* 15. . 16. (2) *Id. ibid.* v. 4.

(1) *Iacob.* 1. . 17.

gloriabor quasi non accéperim ? ; Heu ! ! Quantum nefas istud foret ! Accepi utique , ut possem operari opera ejus , qui misit me , hoc esse evangelizare. Enim veró sufficiens non sum cogitare aliquid á me quasi ex me , sed sufficientia mea , si quæ est , ex Deo est. Quæ cum nec labore acquisita , neque studio obtenta , nec comparata propria fuerit industria , non merito tribuenda est , sed Gratia , velut ab illo qui gratis gratiam donat , ultra condignum , ac veré indigno gratuito commodata. ; Nonne et vos ita nostis , et nota caeteris fecistis , cum nota facta sunt omnibus vobis , quæ prius didicistis , et audistis de me , pósteaque vidistis ipsi in me : quómodo scilicet litteras existimer scire , cum non didicerim ? ; Qualiter de scientia , deque modo sciendi loquar , quúm ob meam notam insipientiam , et scire quid sit nesciam , et modum non capiam ? ; Et qua sorte inter vos , sapientiae Principes , sapientiam , suúmque spiritum proferam , illius pulchritudinem pandam , atque ad amorem eius multiformiter alliciam , cum luce clarius sit , nunquam me illam novisse , didicisse únquam , ac esse suúm pénitus ignorasse ? ; Miramini

forsam? ; Vel in dubium vertitis Verbum istud? Absit. Veritatem dico in Christo, non mentior. Ipsi vos optimé nostis divinum illud oraculum: *Radix sapientiae, et cui revelata est, et astucias illius, (ignotas scilicet vias) quis agnovit?* ; *Disciplina sapientiae cui revelata est, et manifestata?* ; *Et multiplicationem ingressus illius quis intellexit.* (1) Difficilius quippe hoc est viro sapienti, quam arenam maris, et pluviae guttas, et dies saeculi dinumerare: ut plusquam altitudinem Coeli, et latitudinem terrae, abypsique dimetiri profundum. (2) ; Quid ergo mirum, si mihi, virorum stultissimo, et ipsa scientia lateat, et via eius impervia omnino sit? Hoc mecum sentite et vos, si verum amatis, et si me veritatis praedicatorem, pariterque amatorem existimatis. Quia é contrario facitis, miror quod sic tan cito transferimini á vestro probato sensu, falli taliter potuistis, et in iudicando de me, tantum á vero rectoque iudicio deviastis.

Deviastis utique, et non recté iudicastis, (donate mihi hanc iniuriam) dum me ut devium á via hac non cognovistis, et velut sapientem pertractastis; cum verum sit, quod

(1) *Eccli. 1. vers. 6. & 7.* (2) *Ibid. v. 2.*

et si viam sapientiae monstravi vobis, tamen quantum distat ortus ab occidente, longé inveniatur á me vera sapientia. Si autem recté hoc egistis, vel si rectum fuit, seu non iudicium vestrum, quid ad me? Vos videritis. Scio enim quia scriptum est: *delinquentibus, nolite exaltare cornu*: (1) forsitam superbia, qua illi delinquent scientiam abstulit, atulit insipientiam, eorumque ostendit stultitiam, ignorantiam denotat, nam omnis peccans est ignorans. Nunc ergo animadvertite: si iuxta Sapientis effatum: error est quod positus sit stultus in dignitate sublimi: (2); Quodnam iudicium faciemus de vestro iudicio, quo ut sapientem laudatis, et ut laude, atque honore dignum praedicatis, non iuvenem, in quo nulla sit macula, decorum forma, et eruditum omni sapientia; cautum scientia, et doctum disciplina; (3) sed senem fatuúm, et insensatum? (4) Sed ego non iudico quemquam: et si iudico vos ego de facto isto, quo me nimium extolitis, ac supra meritum decoratis, iudicium meum verum est, quia solus non sum, sed ego et qui misit me, Dominus: qui scit

(1) *Psal.* 74. . 5. (2) *Eccl.* 10. . 6.

(3) *Daniel.* 1. . 4. (4) *Eccli.* 25. . 4.

et notam mihi facit insipientiam meam, et reverentiam, seu verecundiam meam, ob nimia scelera mea, At veró mihi pro minimo est, ut talis á vobis iudicér, aut ab humano die, dum nihil mihi conscius sum de his, quae á vobis existimantur. Non enim sapientiam praestat sapiens ab alio existimari, sicut nec tribuit pulchritudinem, de pulchritudine qui deformatis est laudari. Vanum est, et á vanitate vanitatum parum distans laurea doctoris insigniri, congaudereque de illa qui nec veré doctus est, nec vera sapientia pollet. *Quid namque prodest stulto habere divitias, inquit Sapiens, cum sapientiam emere non possit? (1)* Quid, similiter proderit stulto sapiens appellari, atque inter Doctores quasi unum ex ipsis computari, cum non valeat illorum assequi peritiam, quam non habet? Numquid ex suamet poterit stultitia illam depromere? Neutiquam. Trahitur enim sapientia de occultis. Altissima ipsa est, quatenus in altissimis habitat, thronusque ejus in columna nubis, atque ex ore Altissimi prodivit, qui posuit altissimum refugium suum; viasque suas, sicut exaltantur Coeli á terra, sic á viis nostris exaltavit, longeque sta-

---

(1) Proverb. 17. . 16

re fecit. Ego veró de terra sum, et de terra loquor, ac tamquam pulvis, quem proiicit ventus á facie terrae infixus sum in limo profundi, et non est substantia. Ideo perspicuum est me toto coelo á vera sapientia disiungi, ut pote de terra tetrenus sum, et oculos meos qui lucerna corporis mei sunt, ob incredibilem stultitiam statui non semel declinare in terram. Quómodo ergo cum sitis ipsi sapientes, et omni laude dignissimi, me despectum et novissimum virorum, opprobrium hominum, atque abiectioem plebis computare inter vos non erubescitis, posquam scriptum est; *Natus est stultus in ignominiam suam?* (1)

Simite propterea me, Magistri, et Domini mei colendissimi, ut immensurabilis pusillitatis meae agnoscens magnitudinem, magnificari timeam, renuam inter vos, qui magni estis, quasi magnus pertractari. Quis namque magnus nisi Deus noster, qui magnus est, et laudabilis nimis, et magnitudinis eius non est finis? Et tamen semetipsum exinanivit formam servi accipiens, cum ipse sit Deus in Coelo sursum, et in terra deorsum, ut me servum, ac vilem peccati mancipium supra id quod

(1) Proverb. 17. . 21.

sum non extollerem, doceret humilis Deus.
 : Quid ergo dicemus ad haec? Dicam plané
 confitebor adversum me iniustitiam meam Do-
 mino. Ecce labia mea non prohibebo. Delicta
 iuventutis meae, et ignorantias meas meministi
 ipse Dominus, cui omne cor patet, nulla-
 que latere potest cogitatio: idcirco commissae
 meae pavesco, et ante illum erubesco, pariter-
 que culpa rubet vultus meus in conspectu ves-
 tro, et ad me ipsum anima mea conturbata
 est, quia peccatum meum contra me est sem-
 per. Valdé enim deliqui, quúm Deum, qui
 me fecit, iniusté dereliqui, violavi que minus
 quam propter pugilum hordei, ac framen pa-
 nis, eo ipso tempore quo ducebat me per viam
 deducebatque in semitam mandatorum suo-
 rum, ut me beatum faceret in aevum: atque
 stulte egi dum sine voce, heu me! dixi: re-
 cede á me Domine, scientiam viarum tuarum
 nolo, atque in viam propriam declinans, viam
 quae ducit ad mortem miserabiliter cucurri.
 Ergone qui fecit istud honorandus erit? Scruta-
 mini scripturas in quibus dicit Dominus: *Qui
 contemnunt me, erunt ignobiles*: (1) et videbitis
 quod si non resurgerent peccatores in consilio

(1) 1. Reg. 2. . 30.

iustorum, minime decet me in vestrum transire consortium. Peccavi ego super numerum arenae maris, et multiplicata sunt peccata mea super capilos capitis mei: unde cor meum dereliquit me; et lumen oculorum meorum, et ipsum non est mecum: tenebras ignorantiae palpo sicut palpare solet coecus in meridie: in illis sedeo, et lumen Coeli, claritatem scilicet sapientiae, quae candor est lucis aeternae, videre nequeo; et ideo nullum de tanto honore gaudium redundare valet in me; et si ut vobiscum congaudeam plurimum, in hoc ipso laboretis. Sed frustra, quamvis labor vester non est inanis, nec absque fructu coram Domino: Peccatori namque lugere potius necesse est, quam laetari, expedit humiliari, honorari non decet. *Noli magnificare virum peccatorem*, inquit Ecclesiasticus: (1) et quidem optimé. Inimici quippe Domini mox ut honorificati fuerint, et exaltati, deficientes quemadmodum fumus deficient: (2) sed iam defecerunt in vanitate dies eorum, et anni eorum cum festinatione: (3) heu! Universa vanitas omnis homo vivens. (4) Officit igitur defec-

(1) *Eccli.* 1.. 16. (2) *Psal.* 36. 20.

(3) *Psal.* 77.. 33. (4) *Psal.* 38.. 6.

tio tanta, tanto ut afficiar honore.

Ideó renuit consolari anima mea rugiebam á gemitu cordis mei: fuerunt mihi lacrimae panes die ac nocte: potumque meum cum fletu temperabam, quia sic elevantes allisistis me parvam sedem meam in terram collisistis, perfudistisque me confusione. Quapropter compellor dicere, quod tota die verecundia mea contra me est, et confusio faciei meae coope-ruit me: humiliata est in pulvere anima mea, conglutinatus est in terra venter meus: pane-que sustentor tribulationis, et aqua angustiae heri, et hodie, ex eo scilicet tempore quo annuntiastis mihi huiuscemodi cogitationem vestram in vobis esse, eo quod *plus ultra* quam par est minimum magnum facitis. Sed ad *non plus ultra* ista haec mea pervenit conturbatio, cum hac ipsa hora stetit quidam ex vobis, cuius antea non agnoscebam vultum, coram oculis meis, vocemque quasi aurae lenis prótulit, et ad me dictum est ab illo verbum absconditum, et quasi furtive suscepit auris mea verba susurri eius: quó sonante pavor tenuit me, et tremor, et omnia ossa mea perterrita sunt, inhorrueruntque pili carnis meae: (1) ipse nam-

(1) Job. 4. á vers. 12.

que misit tamquam imbres eloquia sapientiae suae, et me de peritia, de labore, aequé ac de virtute plurimum nimiumque commendare sat egit. In cassum tamen, quoniam verba oris eius, et si á charitate imperata hyperbole non carent,

¿ Ambigua ne vobis est veritas ista? Absit: ut declinem á veritate postquam ob salutem animae meae viam veritatis elegi, viamque sapientiae, quae veritas ipsa est, monstravi vobis in nomine illius, qui plenus gratiae est, et veritatis. Ego veritatem dico vobis: ad laborem quod attinet quamvis negare non possum, quod in laboribus sum á iuventute mea, praedicans regnum Dei, et evangelizans illud in Hispania nostra per singulos annos quam frequentissime, non absque labore, et erumna, in angustiis, in plagis, in fame, et siti, in frigore, et nuditate, in itineribus saepe, periculis latronum, periculis in solitudine, periculis in civitate: ut seductor, et verax, quasi ignotus, et cognitus, ut castigatus, et non mortificatus, aegra non raro et adversa valetudine, omnibus sic anuntians testimonium Christi; compellor tamen dicere

cum Apostolo : si evangelizavero , non est mihi gloria : necessitas enim mihi incumbit : vae mihi , si non evangelizavero. (1) Quae de virtutibus , atque de vitae bonitate dixit ille , nescio quam veritatem habeant , et qualiter absque scrupulo sic praedicari queant. Impulit pietas illum , fateor ; sed me veritas cogit dicere : verebar , et vereor omnia opera mea valde. Loquar in amaritudine animae meae : dicamque in conspectu omnium vestrum : ille ipse sum qui quondam contra Omnipotentem roboratus erecto collo , elataque cervice cucurri : ; heu me ! ; heu me ! Deum meum , creatorem meum , liberalissimum , omnique ex parte amabilem Salvatorem meum , proieci inique post corpus meum. ; Obstupescite Coeli super hoc , et portae eius desolamini vehementer ! Foetidum quaque calcaneum meum levavi contra eum , ante quem incurvantur qui portant orbem. ; Quis nisi magno affectus dolore haec dicere posset ? ; Unde ergo virtus ? ; Unde bonitas laudata ? ; Quis bonus nisi solus Deus , qui sanctus est in omnibus operibus suis ? ; Quam veró abominabilis effectus ego sum , qui bibi quasi aquam iniquitatem ! Et si res ita se habet ; quare me

---

(1) 1. Corint. 9. . 16.

de Prudentia extollitis, de Iustitia laudatis, plauditis de Fortitudine, atque de temperantia commendatis? Numquid et vos seducti estis? Vos qui alias oculos habetis columbarum, facti estis, ut olim Ephraim, quasi columba seducta non habens cor? (1) Memen-
tote verbi illius: *Sapientis oculi in capite eius*: (2) et videbitis quod vobis dati sunt ad speculandum, ad discernendum inter bonum, et malum, et ad falsum á veró, stagnum ab auro, á iustoque impium secernendum. Sufficiat vobis piissima vestra dignatio, et de hac re ulterius ad me loqui nolite. Non enim sum qualis Deus vult, qualis et vos existimatis, et qualis exigit á me divinae gratia vocationis. *Vae mihi!*

Absit ergo á vobis ut in posterum de me similia his loquamini. Numquid Ego autem si veritatem dico vobis, quare non creditis mihi? Dixi, sed quia nunquam satis, dicam, iterum, ut et vos eadem dicatis. Talis enim sum, quod si iustificare me voluero, os meum condemnabit me. (3) Ut immundus namque factus sum atque abominabilis; et adhuc sordes iniquitatum antiquarum manent in pedibus prabarum mearum affectionum; quibus corruptae sunt

(1) 1. Osee. 7. 11. (2) Eccle. 2. 14. (3) Iob. 9. 20.

cicatrices meae á facie insipientiae meae. Si lo-
 tus fuero quasi aquis nivis, et fulserint velut
 mundissimae manus meae: Tamen sordibus
 intinget me Dominus (Coeli enim non sunt
 mundi in conspectu eius,) et abominabuntur
 me vestimenta mea. (1) ; Quomodo ergo pru-
 dens esse potest, aut fortis, aut temperans,
 aut iustus qui talit est qualis auditis? Nolite
 seduci: bonus non sum, ergo nec scientia prae-
 ditus: scriptum quippe est: *Non oredietur qui
 non est sapiens in bono.* (2) Igitur si nec sapien-
 tia polleo, nec fulget virtus in me, non est
 unde de utroque neutrove gloriari debeam.
 Propterea honor iste non merito recipientis,
 sed donantium pia liberalitati tribuendus est.
 Manet igitur ipse vobis, atque manebit in
 aevum, tum quia iuxta vulgatum axioma *ho-
 nor est in honorante*: tum quia quantum habeo
 de illo, ut pote de honore vestro collato pro-
 prium est, atque omni ex parte pro-
 prium.

Habete igitur illum, et gloriam vestram
 nolite indigno dare, ne in superbiam elatus,
 indigne agat, et maculans illam, dominus
 meus, qui gloriosus apparet in conspectu Do-

(1) *Id. ibid. 30.* (2) *Eccli. 21. .14.*

mini, dedecore contabescat. Dedecus enim est patris, filius sine honore. Insuper quia *quidquid recipitur ad modum recipientis recipiunt*, ut aiunt Philosophi, non ut socium, sed me ut famulum pertractate: nam et famulari omnino debet, qui non ministrari venit sed ministrare: et ego in medio vestri sum tanquam qui ministrat. Num ex hoc vilior fiam? Minime: sed decoratus ultra condignum apparebo, si veluti unum de mercenariis vestris effectus fuero. Beati servi vestri, qui assistunt coram vobis omni tempore, et audiunt sapientiam vestram. Si ergo me tanti honoris indignum non iudicatis: ecce famulus vester sit in servum ut lavet in posterum pedes servorum dominorum meorum. Quam magnus effectus ero, si honore tanto insignitus fuero!

Sed iam remitte mihi ut refrigerem quomodo spiritum meum, priusquam abeam, quia forté apud vos amplius non ero, vestram erga plus quam magnam dignationem, meae gratitudinis pro meo posse aliquantulum ostendens. Alioquin vir mortis essem, si (quod á me Deus avertat) post tot beneficia ingratus apparerem.

Scd

§º IIº

Sed quorsúm tendo? : Vel quid intendo,
 dum beneficiis vestris, quae magna sunt su-
 pra modum, parem exhibere intendo gratia-
 rum remunerationem? Fallor absdubio: si mi-
 nimo dato solvere me existimo posse debitum
 maximum. Donum quod praestitistis, compen-
 sationem superat, nescit aequalitatem. Sed quid
 benefactori aliquid retribuere dignum et iustum
 est, et voluntas, si prompta est, secundum id
 quod habet, accepta est, non secundum id quod
 non habet, ut inquit Apostolus: (1) ideo de exi-
 guitate mea exiguum vobis tribuam voluntate
 menteque promptissima, ut et si non secundum
 datum vestrum, neque ad aequalitatem meam
 aliquid vobis impertiar. Si verbis contendere ve-
 lim (verba sunt Divi Patris Bernardi) ad bene-
 ficia quibus me obruitis, idem erit ac si impetiti-
 sagitis, festucis dimicem: nisi quod hoc iocus vidi-
 bitur, illud dolus. Facta factis compensari oportet.
 Verum id quidem multum est ad me. : Nam un-
 de sufficerem pauper et modicus? Sed rebus pau-
 per et viribus, non voluntate. Equabo ergo be-

(1) 2. Cor. 8. . 12.

neficia votis, quae factis non possum. Desideriis dives sum; affectibus abundo, et certé verus beneficus amplius non requirit. ; Nám quomodo beneficus, qui benevolus non sit? Porro benevolus nil sibi charius ipsa aestimat benevolentia, qua et benevolus nominatur, et beneficus est. Denique benevolentia fructus est beneficii. (1)

Ad hoc quovis modo denotandum veluti puerulus, qui ut se loqui nescire ostendat, á, á, á, balbutiendo clamat, ante conspectum vestrum apparebo: vel ut lingua haesitanti, tardioris, et impertioris linguae, verbis valde imperitis loquar; timens tamen ne cum illis fastidium vobis ingeram, excitem nauseam. Ut ita non sit; vestram ad modicum commodate facundiam, eloquentiam condonate: sed quia hoc fieri nequit, parcite imperitiae, insipienti ignoscite. Velut minus sapiens loquar, non alta sciens, sed humilibus consentiens: quoniam inter vos qui dii estis, atque filii excelsi omnes, ut terrae vermis, et non homo appareo, tamquam purgamenta huius mundi, omniumque peripsêma usque adhuc. Quapropter non linguam meam magnificabo, ut vos

(1) *S. Bern. Epist. 181.*

quasi magna exaltans, veluti par est magnificem; sed vestras reticens laudes, ne modestiam offendam, adulatorve appaream, meam veré maximam gratitudinem, et si sermonibus imperitis, omnibus, si quo modo quivero, palam faciam.

Contextor itaque omni auscultanti me, vobis praesertim, domini mei dilectissimi, quod non meis meritis ad vos me misit Dominus vestrarum fieri coronarum participem; non enim veni quaerens vestra; sed vos. At veró quia recepistis in me eum qui misit me illum, non me magnificatis, dum me propter cum sic magnum facitis, laudabiles valde effecti estis, atque omni laude dignissimi; sed si amore illius facitis: nam si aliter facitis, non bonam rem facitis; inanis tunc erit, et absque fructu tanti tamque magni operis executio. Facitis utique: quis audebit ambigere? Charitas quidem Dei, quae diffusa est in cordibus vestris per inhabitantem spiritum eius in vobis, ut haec ageretur, inspiravit, Ab ipsa habetis et velle, et perficere pro bona voluntate: atque per ipsam Religio, Pietas, vestraque Fides operatur. Magni propterea vehementer effecti es-

tis in conspectu illius, magnaëque remunera-
 tionis compotes. Nam si hilarem datorem di-
 ligit Deus, et non eum qui ex tristitia, aut
 ex necessitate donat, affectum potius ponde-
 rans, quam donum, ubi parvum istud, mag-
 num vero ille se ostendit: & quomodo qui mag-
 na magno cum affectu tribuit, potest á Deo
 non diligi, non remunerari? Ipse siquidem
 potens est omnem gratiam abundare facere in
 vobis, ut rationabile sit obsequium vestrum,
 et munera vestra, atque victimae placeant illi
 super altari suo. Ipse vobis aures audiendi praes-
 titit, ad audienda verba sancta sua, adaperuit
 cor vestrum in lege sua, et in praeceptis suis:
 deditque spiritum suum in visceribus vestris, ut
 ministretis illi, colatis eum, serviatisque ei pio
 corde, animoque volenti, ut exinde non rece-
 dat laus vestra de ore hominum, qui memo-
 res fuerint in posterum praeclari facti vestri,
 in cuius obsequium peracti. Ipse denique aquae
 sapientiae potum vobis obtulit, atque de tor-
 rente eius in via hac bibere dedit, ut vestrum
 postmodum exaltaret caput in populo; quate-
 nus sic qui tulistis clavem scientiae; ipsi intra-
 retis in regnum eius, atque alios, non absque

ingenti fructu, intrare compelleretis, illis sine invidia communicando, quod sine fictione didicistis.

; Ast propterea contulit vobis facultatem, ut non habenti possitis illam dare, ut in illo magis ac magis abundet, sicuti in illo qui habet? Neutiquam; quia hoc solius Dei est, qui effudit illam super omnia opera sua, et super omnem carnem secundum datum suum, et praebuit illam diligentibus se, (1) prout tradidit illam Iacob puero suo, et Israel dilecto suo, (2) Ipse namque dat ipsam illi, illi placet ei: quia et si iustus aperuit os suum in oratione ad meditando, acquirendamve sapientiam, non ideo protinus sapiens erit, sed si Dominus magnus voluerit, spiritu intelligentiae replebit illum. Lauream, honoremque sapienti soli debitum praestare aliquando potestis, veluti nunc praestatis, sapientiam vero minime. Ideo sicut serico induta Simia non desinit esse Simia: nec stultus, et si quandoque verba sapientum proferat, deponit stultitiam, aut sapientiam induit; ita pariter, quamvis signo isto pulcherrimo quo sapientis sapientia merito designatur, me valde insipientem; quasi habentem scientiam

(1) *Eccli.* 1. 10.

(2) *Baruch.* 3. 37.

tiam designetis, non ex ea sapiens fio, aut inter sapientes computari dignus effectus sum. Tamen quatenus in hoc quod agitis manifesta sunt abscondita cordis vestri, pietas, scilicet, benevolentia, devotio, benignitas, liberalitas, humilitas, timor Dei, et amor, zelum, charitas, sollicitudo, religiosissimusque cogitandi modus; minime ista parvipendenda sunt, sed cum sint omni laude dignissima, vosque propter illa laudabiles nimis, si, ut firmiter credo, corde bono, et optimo facitis, vellem propterea dignis vos laudibus celebrare. At divinum vetat oraculum, (1) vestraque modestia prohibet. Nolo tamen ut mea erga vos omnes gratitudo ullo modo lateat, neque sub sabulo sistat, quia nefas hoc esset, atque iniquitas non parva, contra illud Apostoli praeceptum: *grati stote*. Gratum me erga vos esse dignum, et iustum est, aequum, omnique ex parte debitum, atque piissimam, sapientissimamque Universitatem hanc in hoc ipso quod facit collaudare, benedicere, et praedicare. Caeterum quia non est speciosa laus in ore peccatoris, necque ab insipienti, ac stulto laudari decus est viro sapienti, laudes

---

(1) *Eccli. 11. 30.*

vestras prudens tacebo, meritum vero non
 immerito praedicabo. Satis notum factum est
 istud omnibus urbem hanc inhabitantibus, ex-
 terisque patefiet, ubicumque praedicatum fue-
 rit evangelium, sive bonum muntium hoc
 dicetur enim, quod in honorem Dei, Ver-
 bique ipsius, ac Ministrorum eius fecistis haec
 ; Mi Deus ! ; Quam magnum, ac mirabile hoc
 in praesenti saeculo nequam in quo nomen
 tuum, quod reverentur omnia, et in quo fle-
 titur omne genu Coelestium, terrestrium, et
 infernorum, iugiter tota die blasphematur: ver-
 bum tuum, cui obediunt omnia, factum est
 impiis in opprobrium, et ut vasa testea!, opus
 manuum figuli reputati sunt ab improbis. Na-
 zaraei tui ministri, ac Sacerdotes, qui olim
 te nimis honorati sunt, ac constituti super
 gentes, et super regna, ac super Reges, et
 Principes orbis terrarum universi !

Meritum insuper vestrum ex eo potest
 etiam comprobari, quod omnis plebs, ut vidit
 vos ista facientes, dedit protinus laudem Deo
 Ipsimet bene nostis, quomodo ad eloquium
 et exemplum vestrum, quoniam vos estis
 Presbiteri in populo, et ex vobis pender ani-

ma illorum, sic corda illorum erecta sunt, ut in voces iuvilationis, et laudis proruperint universi. Testes sunt oculi vestri qualiter ingens utriusque sexus, atque omnis aetatis, et conditionis multitudo catervatim per vicos, et plateas accurrens Civitatis, vel potius velut tumentes fluctus maris inundans se invicem, ac nos turbae quae praecedebant, quae comitabantur, et quae sequebantur conculcarent, atque opprimerent sine cesatione clamantes, et laudantes vos, et benedicentes, plaudentes manibus, atque iubilantes in voce exultationis. Quare sic fecerunt, nisi quia noverunt quod spectaculum facti estis mundo, et Angelis, et hominibus, ac in exemplum positi fidelium in verbo, et in opere? Ideo ad vocem vestrae loquelae grandis omne pectus illorum exarsit, et libens, ac lubens praedicavit omnes laudationes vestras in portis filiae, vel potius matris multitudinis, atque in atriis domus Domini, huius videlicet, Regiae Universitatis, quae eo ipso quo Sapientiae domus est, sibi-que ab ipsamet aedificata, domus Dei appellari valet, quoniam ipse Sapientia ipsa est, sapientiaeque conditor, ac dator.

Cor meum, et caro mea exultaverunt in Deum vivum, valdeque exilarat spiritum meum commune gaudium, quia hoc quod exultantes agitis, et populum secundum faciem sanctorum exultat, et ex eo ipso in vestram non modicam redundat exultationem. Sed exultaret supra modum spiritus meus in Deo salutari meo, si adhuc ex ore infantium, et lactentium possem ad maiorem eius gloriam, vestras perficere laudes ad meam ullomodo maximam signare reverentiam, et dilectionem. Valde enim diligo vos plus quam vestra. Ista namque causa sunt gratitudinis, vos autem obiectum caritatis, ac dilectionis, et quidem necessarium: non enim possum non diligere quos Deus diligit. Ipse namque diligit eum qui cum sapientia inhabitat: diligit, et hilarem datorem propter nomen suum, nam dona impiorum non probat Altissimus: (1) ac diligit denique, qui sermones eius servat: quae omnia manifesta sunt in vobis, qui credidistis verbo Dei dum factores illius, et non auditores tantum iuxta Sancti Iacobi Apostoli praeceptum, (2) stetistis. Diligo ergo vos ut Magistros, ut Dominos, ut Patres meos. Ut Ma

(1) *Eccli.* 34. . 23.(2) *Iacob.* 1. . 22.

gistros quidem, quia verbo, et exemplo scientiam me docetis sanctorum. Ut Dominos autem, quia ex hoc, nunc, et usque ad obitum meum in vestram iam transeo, velut famulus dominationem. Ut Patres insuper, quia etsi per carnem non me genuistis, nunc plusquam magna adoptastis charitate. Hinc est quod in signum dilectionis, et gratitudinis vellem illum esse Scribam doctum in Regno Coelorum, (Ecclesia scilicet) similem homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo nova, et vetera, ut omnia vobis tribuens, aliquam debiti mei partem, si fieri potest, sic exolverem. Sed ego mendicus sum, et pauper nihilque amplius, propter indigentiam meam habeo, quod ponam ante vos. Ideo afferam, et si non quod volo, quae valeo saltem. Plura volo, valeo nihil, quia substantia mea tamquam nihil ante Deum meum, et ante vos.

Quid igitur faciam? iam in paupertate mea praeparavi obsequium, quod non potest vobis non esse gratum, cum gratissimum sit supramodum Deo vivo, et vero, qui gratificavit nos in dilecto Filio suo, in quo habemus redemptionem per sanguinem eius, (1)

(1) Ephes. I. 6.

in cruce propter nos homines, et propter nostram salutem effusum, in Altarique quotidie á Sacerdotibus immolatum. Hoc ergo tam magnum, propitiatorium, lautreticum, Eucharisticum, Coeleste, prorsusque divinum sacrificium hodie pro vobis omnibus Deo, Optimo, Maximo obtuli: ut qui secum omnia nobis donavit, donet et vobis de rore Coeli, et de pinguedine terrae vitae substantiam, ut comedatis medulam terrae, et imbre divinae gratiae de Coelo perfundi mereamini. Deinceps vero, dum vita comes fuerit, commemorationem omnium vestrum in illo faciam, deprecans Coelestem Regem, ut benedicens benedicat vos in omni benedictione spirituali in Coelestibus in Christo: (1) atque ita benedicti sitis, ut benedicat vos omnis creatura, quae in Coelo est, quae sub Coelo, quae in terra, quae in mari, et omnia quae ab illo creati sunt. Omnipotens benedicat vos benedictionibus Coeli desuper, benedictionibus abysi iacentis deorsum: ac veluti Nephthali pleni sitis benedictionibus Domini. (2) Divina eius sanctaque benedictio supra vos sit, ut protegat: intra vos, ut ab omni casu eripiat: an

(1) *Ephes.* 1. 3.(2) *Deuter.* 33. 25.

ante vos , ut non offendant ad lapidem pedes
 vestri : post vos , ut in adversis tueatur : circa
 vos , ut custodiat semper : in Anima , ut vivi-
 ficet : in corde , ut corroboret ; in corpore ,
 ut conservet : in domo , ut gaudium afferat :
 in agro , ut bona multiplicet : in via , ut gres-
 sus dirigat : in labore , ut non deficiatis : in sa-
 lute ; ut quieti sitis : ut infirmitate , ut sustinea-
 tis : in omni tempore , ut vestrum negotium
 agatis. Vigilando , studendo , deambulando ,
 sedendo , stando , somnum capiendo , fabulan-
 do , disputando , orando , ut semper , ubique
 et in omnibus probetis , quae sit voluntas Dei
 bona , et beneplacens , et perfecta , atque illam
 adimplentes reportetis promissiones. Descendat
 igitur haec coelestis copiosaque benedictio su-
 per vos , et maneat semper in vita , in morte,
 et in aeternitate ; ut post iustam vitam , et sanc-
 tam mortem percipiatis immarcescibilem gloriae
 coronam , coronam , scilicet , iustitiae , quam
 repromisit Deus diligentibus se.

Postremo. *Ne quid nimis* ut finem dicen-
 di faciam , demus gloriam Deo. Nos scimus
 quia peccatores sumus ; nam in iniquitatibus
 concepti sumus , et in delictis pepererunt nos

matres nostrae : Deus autem sanctus est in omnibus operibus suis , et iniquitas in illo non est ulla. Magnus est , et laudabilis nimis , quoniam ipse est qui facit mirabilia magna solus á saeculo. Magnificate propterea Dominum mecum et exaltemus nomen eius in idipsum , ut benedicat omnis caro nomen sanctum eius. Sit ipsi soli honor et gloria , nunc et per omne saeculum , quia ipse fecit nos , et non ipsi nos : quia in ipso vivimus , movemur , et sumus , et quia quae inveniuntur in nobis , cum iis quae adhuc non habemus , nisi in spe tantum , prorsus ipsius sunt , ac semper erunt. Laudemus itaque Dominum , quia cum ipsa met sapientia sit , sapientiae dux , ac sapientum emendator , non habet amaritudinem conversatio illius , nec taedium convictus illius , sed laetitiam , et gaudium : estque in amicitia illius delectatio bona ; (1) et cum simplicibus sermocinatio eius. (2) Laudemus inquam , quia etsi bonitas , et sanctitas ipsamet sit , peccatores tamen recipit et manducat cum illis , ut de plenitudine eius recipiant universi , qui docibiles Dei sunt , bonitatem , et disciplinam , et scientiam , ut sciat unusquisque vas suum possidere

---

(1) *Sapient.* 8. v. 16. & 18 (2) *Proverb.* 3. 32

in sanctificatione , et honore. Laudemus igitur quia quatenus honorum nostrorum non eget; ad nos , et ad munera nostra non dedignatur respicere , facitque ut accepta sint illi coram altari suo : atque illa ; quae pro eius amore , vel uni ex minimis ipsius damus , tamquam si ei ipsi data fuissent , se ipsum , regnumque suum nobis donando plus quam centupliciter remunerat. Ei vero , qui potens est vos confirmare iuxta Evangelium , et praedicationem Jesu-Christi , secundum revelationem mysterii temporibus aeternis taciti , (1) demus laudem , magnificentiam , et benedictionem , ut ipse misereatur nostri , et benedicat nobis : illuminet vultum suum super nos , et misereatur nostri. (2)

Rogo demum vos , Magistri , Domini ac Patres mei , (qui gaudium meum , et corona mea vos estis in Domino) ut digne ambuletis vocatione qua vocati estis : et ut observetis eos qui dissensiones , et offendicula praeter doctrinam quam vos didicistis , faciunt , et declinate ab illis. Huiusmodi homines enim Christo Domino nostro non serviunt , sed suo ventri , et perdulces sermones , et benedictio-

---

(1) *Rom. 16. 25.*

(2) *Psalm. 66. 2.*

nes seducunt corda innocentium. Vestra enim obedientia in omnem locum divulgata est. Gaudeo igitur in vobis. Sed volo vos sapientes esse in bono, et simplices in malo. Deus autem pacis conterat Satanam sub pedibus vestris velociter. (1) Oravi iam, et iterum orabo Deum nostrum, ut nihil mali faciatis, non ut non probati apparamus, sed ut vos, quod bonum est, faciatis. (2) De caetero, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete, et Deus pacis, et dilectionis erit vobiscum. Gratia Domini nostri Jesu-Christi et charitas Dei, et communicatio Sancti Spiritus sit cum omnibus vobis Amen. (3)

Dixi.

O. S. C. S. R. E.

Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto.

---

(1) Rom. 16 vers. 17. (2) II. Cor. 13.

(3) Ibid. vers. 11. & 13.

PANEGYRICUS ELABORATUS

*ac dictus à SEBASTIANO PEREZ CASADOYRO,
coram Regiae Ovetensis Academiae Pa-
tribus x. Kalend. Maii. ann. à Xpto.
nato M. DCC. XCV. cum collati fuerunt R.
Patri Magistro F. Didaco Camaño Ri-
vadeneyra, alias Cadiz, Capuccinae
Familiae alumno, Gradus Licentiae
& Magisterii in Sacrà Theologià
pro hac Universitate.*

AMplissimi Patres, Nobilissime Senatus,
non possum non meum in conspectu vestro
timorem ingenuè confiteri, cum nihil huc per-
fectè ingenio elaboratum afferam, quale vos
deceret, sed frivolam valde rem inconsulto ac
breviter compactam, Nova enim Sapientissimi,
Ornatissimi, Reverendissimique Patris Magistri
Fratris Didaci de Cadiz, strictissimae Capucci-
nae observantiae Alumni in vestrum coetum
ascriptio maximi momenti mihi visa est, ut si-
ne encomio perageretur. Verum adeo praeter
communem omnium spem accidit, ut nemo
illud

illud agrederetur. Ideo ego, quamvis rudis, et ignarus, tanti viri cooptationem absque solito Panegyrico fieri huius celeberrimi Archygymnasio splendore indignum animadvertens, sponte incognitaque vi quadam abreptus, quicumque repente subiret, cum dicere ausus fui. Sed; cur ausus? Quia quam lenes sitis et mites optime novi, Sapientissimi Patres, vestram iam pridem expertus mansuetudinem, quae mihi se errata condonaturam pollicetur. ; Cur ausus? Quippe tametsi alia scio excellentiora, nullum tamen suspicor magnum hoc molitum fuisse. ; Cur ausus? Obiecti namque praestantia humilitatem meam elevabit, meamque foecundavit sterilitatem. ; Quis id dubitet, Veneralissime Pater? Tua fretus sanctitate laudare aggressus sum, procul dubio, cum me tibi commendem, á Deo bonum mihi exitum impetraturum: Fides bona, spem bonam in me fundat, charitasque, non mea, sed tua, non mea indignissimi peccatoris, sed tua ardentissimi Amatoris, illam complevit, et animum meum erexit ad te laudandum, quod alioquin non auderat. ; Unde nam autem, Ornatissime Candidate potiusve Emerite in Omnium Scientiarum Cur

riculo, unde nam inquam, praeconium tuum exordiar? Ecquemnam primum in tua texenda Panegyri filum arripiam?

Sed iam mihi haesitanti immensa sese offert planities, perrecta facilis, atamen percursu difficilis, innumero scilicet virtutum multitudo, quae te mirabiliter exornant. ; Tullium hic desiderem, qui longâ te oratione celebret? Verum et ipse in cassum laboraret; non illo res ex sententia succederet, si se tanto oneri vel supparem iudicaret. ; Quid ergo mihi! ; Adeo inculto ac imperito! Reverendissime Pater Magister, sine me compendiarium ingredi viam, ni velis me irrito conatu discedere. Quatuor sunt virtutes á cardine nomen trahentes, ut pote quibus totus vitae huiusce ordo vertitur seaturiginum instar, unde reliquae manant, et quo redueuntur. Has in te perfectas commorari pro viribus meis ostendam, partesque meas arbitrabor me explevisse.

Prudentia: ; Qualis in te est! Si prudentia intellectum rectificat, ; quisnam tuo rectificatior? Omnes gratiae gratis datae in eum pluisse videntur. Prudentia cogitat de mediis ad finem dirigendis. ; Ecquis te in mediis eligendis

dis solertior, in eis cum fine comparandis consultatior, promptiorque ac accuratior in illas ad finem ordinandis? Ad illum finem, solum et proprium finem, ultra quem nihil quaeris Deum infinitum, immutabilem, aeternum á te in primis comprehendendum, si comprehensibilis esset? Deum unicum et trinum, cuius sacratissima misteria velut pro cathedra expendis? Deum illum omnipotentem, cunctorum alpha et omega, cuius secunda persona de sinu Patris descendens in Beatissimae Dei-parae visceribus nostram inducere carnem dignata fuit, nostram propter salutem Salvator unctus est, quod Jesus-Christus sonat? Jesus-Christus ille, Filius Dei vivi, Primogenitus omnis creaturae, Deus verus de Deo vero, pro nobis homo factus est, solus finis, quem in omnibus intendis, quem suspiras, quem anhelas, cupiens nimirum dissolvi et esse cum eo. Jesus-Christus ille (erga quem adeo tenerum exerces animum, ut, cum eius effigiem crucifixi in tuis ad populum concionibus ostendis, illum tecum identificare videaris, tuá efficacia impoenitentia corda movens ad devotionem, ac in poenitentia firmans, á duris-

sim
con
hui
sup
om
An
niat
gra
min
gra
obli
pici
citur
renc
que
ne v
titut
Non
desti
prae
dem
mis
ducia
dign
gare

simo lacrymas exprimens doloris) propé se te
 constituet in Patria cum de corpore mortis
 huius fueris liberatus. Istius veritatis testem te
 supplex invoco , Jesu-Christe. ; Nonne rebus
 omnibus vale dixit , tibi soli placere studens ?
 Anne in praedicationis munere similis ei inve-
 niatur , qui tuae doctrinae speciosa seminans
 grana , pullulantia quotidie conversionum ger-
 mina tibi offert ? ; Nonne tanto tui amore fla-
 grat , ut de te loquens extra se feratur , sui
 oblitus , tuique solius memor ? Nonne te res-
 piciens tali impetu dicendi rapitur , tali affi-
 citur misericordia , ut tuam in se passionem
 renovet , in tuo latere videatur abscondi , tua-
 que sacratissima vulnera cordi eius infligi ? Non-
 ne vere prudens in conspectu tuo , á te cons-
 titutus super populum tuum , ut edoceat eum ?
 Nonne tibi gratus est iustitiaeque coronam ei
 destinasti die suprema redendam ? Sed metam
 praetereo , plurima sciscitor , Sanctissime Re-
 demptor , plurima á te sciscitor abiectus ver-
 mis , indignus cui vel annuas. Una me alit fi-
 ducia , te non negaturum (modo responderi
 digneris) quidquid de servo tuo isto interro-
 garem.

Transecamus ad iustitiam : ; Ecqua est in
 te Reverendissime Pater ? Iustitia versatur circa
 suum alteri reddendum. ; Quomodo autem su-
 um reddet , qui nihil habet ? Verum non nos-
 trum suum sonat , sed alienum , suum alteri
 reddere est eius iura inviolata servare : ; Et tu
 violas ? Nunquam sane : ; Et tu servas ? Sem-
 per quidem. Tu nihil habens , omnia possi-
 des , Spiritu Dei dives , quem qui habet , ni-
 hil desiderat. Quamobrem , licet suum (quod
 est obiectum iustitiae) nostrum significaret ,
 etiam ex hinc iustus esses , et plus quam ius-
 tus. Nam omnibus tribuis spiritum Dei , qui
 est tuus , quatenus tibi datus. Iste nemini de-
 betur , tu tamen omnibus tribuis. ; Quisnam
 ergo iustior , quam qui suum ipsius (quod ha-
 bet) et eorum cunctis largitur ? Spiritum Dei
 das in tua coelesti doctrina , viam nobis expe-
 ditissimam aperiens ad sanctificationem , vere
 Doctor noster , sicut alter Gentium. Doctor
 non est , qui Sanctus non est (tuis utor verbis
 in hesterna concione ex Augustino prolatis)
 nec Sanctus esse potest , qui iustus non sit.
 Ergo cum tu Doctor sis , Sanctus quoque sis ,
 ac proinde Iustus necessarium est.

Quid

; Quid dicam de tua fortitudine? Fortis es
 quia nihil audes nisi in Deo, neminem times
 nisi Deum, si incensissimus tuus amor locum
 timori aliquem reliquit. Tu iustus, te Deus
 iustificavit; quos Deus iustificavit, pro illis est.
 Pro te igitur Deus est. Si Deus pro te, ; quis
 contra te? ; Quid ergo dicam ad haec? ; Quis
 te separabit á charitate Christi quem adeo te-
 nes? Tribulatio? An fames? An nuditas? An
 periculum? An persecutio? An gladius? In
 omnibus superabis propter eum, qui dilexit
 te; quia nec mors, neque vita, nec Angeli,
 nec Principatus, nec virtutes, neque instantia,
 necque futura, neque alia creatura poterit te
 separare á charitate Dei, quae est in Christo
 Jesu Domino nostro. ; Quae maior fortitudo,
 quam haec, quae neminem timet propter Deum
 et nihil audet nisi in Deo? Maximo sane est,
 quâ te pollere, et ex praemisis constat, et
 nullus inficias ibit.

Reliqua est temperantia: ; Quod veró mu-
 nus est eius? Voluptates cohibere? ; Quam er-
 go temperatus tu eris in quem iam dudum
 devictae pasiones non audent amplius insurge-
 re! Quam temperatus tu! Tanta erit in te tem-

perantia , ut ferme temperatus non sis (hinc
 mihi antilogia permitatur) neque enim tem-
 perantiae obiectum, quod exerceas, tibi occur-
 rere posse videtur, qui carnem perdomuisti
 membra tua iustitiae membra exhibens, legi-
 que Spiritus eam obedire cogens. ; Quorsum
 vero tam longa narratio, firmiter arguentur
 aspectu tuo nobis supeditante? Pro tuâ laudandâ
 temperantiâ vultum tuum asperimum obiter
 pexisse sufficiat, pulcherrima oris tui lineamē-
 ta demutata, et macie consumpta, totumquā
 corpus flagellis ac cilicio maceratum ut sen-
 confectus appareas, vix aetatem virilem prae-
 tergressus. Verum hic taceo, Veneralissime Pa-
 ter, quem semper meum Patrem recognoscam
 Hic taceo, ne tuas piissimas ac modestissimas
 aures offenderim. ; Quantus ego, et quantum
 tu, ut te praedicare ausim! Longum esse
 tuas omnes virtutes enarrare, vastam atque
 inerrabilem eruditionem, mirificum dicendi
 genus, omnia demum ornamenta, quae ex-
 tollunt singulatim percurrere. Praecipuis qua-
 tuor virtutibus, caeterisque proinde ex ei nas-
 centibus, conspicuum te esse, pro ingenii et
 temporis angustia demonstravi. Quod animi
 mei

me diligentis ut-
accipias, quaeso,
igni, omniumque de-
fectuum veniam .. taliter concedens. Sinc
me tandem nomen tuum mutari tantisper, te
que Didacum secundum Paulum appellare. Sic
contentus supersedebo; si etenim Apostolum
te dixi, praedicavi satis.

i O Deus Optime Maxime qui Smarag-
dum hunc pretiosum Universitatis Ovetensis
annulo induere dignatus es, cum nobis conser-
va, quaesumus, ad laudem et gloriam
nominis tui, utilitatem quoque nostram,
totiusque Ecclesiae tuae Sanctae, at-
que Academiae huius splendorem.

AMEN.

me diligens et
accipias, quare
de

etiam conuocatis sine
et, etiam in omni tempore, et
si in omni tempore appellare
etiam in omni tempore

etiam in omni tempore
etiam in omni tempore
etiam in omni tempore
etiam in omni tempore

etiam in omni tempore
etiam in omni tempore
etiam in omni tempore
etiam in omni tempore

etiam in omni tempore

